

naar Talen er om Lønning, burde Rigsdagsmedlemmerne begynde med sig selv, har intet paa sig. Det er sket. Men Tidernes økonomiske Tryk, de Vanskeligheder, som genfindes indenfor alle Grene af Produktion og Omsætning, Kapitalmangelen o. s. v., gør det fornødent, at Udgiftsindskrænkning udover den, der er foranlediget af Pristallet, maa finde Sted paa mange Omraader, og det er derfor Regeringens Haab, at den høje Rigsdags Medlemmer ogsaa for Rigsdagens eget Omraade vil erkende Nødvendigheden heraf, saa at det Forslag, som jeg her har den Ære at fremsætte om Ændring i Rigsdagsvalglovens § 101, kan faa en gunstig Modtagelse i den høje Rigsdag. Forslaget gaar ganske kort ud paa at stryge 2det Stykke i § 101, saaledes at Dyrtidstillæget fremtidig bortfalder, og Rigsdagsmedlemmernes Godtgørelse derefter aarlig bliver henholdsvis indenfor og udenfor det nævnte Omraade 4 000 Kr. og 5 200 Kr. Besparselsen vil andrage for 76 indenbys Medlemmer à 840 Kr. i alt 63 840 Kr. og for 149 udenbys boende Medlemmer à 1 092 Kr. i alt 162 708 Kr., hvilket giver som samlet Sum en aarlig Besparelse af 226 548 Kr. Det er Regeringens Haab, at dette Forslag maa blive mødt med forstaaende Velvillie fra den høje Rigsdags Medlemmers Side og finde en til den gunstige Modtagelse svarende velvillig Behandling. Jeg har den Ære at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Vedtagelse.

I Tilslutning til de Bemærkninger, som ved Mødets Begyndelse blev fremsat af den højtærede Statsminister, skal jeg tillade mig at fremsætte først et Forslag om en ny Aldersrentelov og derefter et Forslag om ny Affattelse af Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring.

Den Udgift, som den gældende Aldersrentelov foranlediger, er jo baade for Stat og Kommune saa betydelig, at det er en selvfølgelig Ting, naar man beskæftiger sig med Tilvejebringelse af Besparelse paa Statens og Kommunens Budgetter, at man da ogsaa maa tage Udgifterne til Aldersrenteordningen op til en nøje Prøvelse og Undersøgelse med det Formaal at naa til tekniske og administrative Forbedringer samtidig med en Indskrænkning af Udgifterne.

Jeg skal som Baggrund for det Forslag, jeg her har den Ære at fremsætte, først gøre nogle Bemærkninger om den Udgift, som den gældende Lov siden Gennemførelsen har foranlediget. I Finansaaret 1923—24 var Udgiften 69,8 Mill. Kr. plus 2,2 Mill. Kr.

til Brændselshjælp, i alt 72 Mill. Kr. for Stat og Kommune. I 1924—25 var den 71,7 Mill. Kr. plus Brændselsudgift 2,6 Mill. Kr., i alt 74,3 Mill. Kr. For 1925—26 har man endnu ikke faaet nogen endelig Opgørelse, fordi der, som ærede Medlemmer vil vide, hængaar ret lang Tid, inden de kommunale Indberetninger om Udgiftsbudgetter med Refusion som Formaal tilgaar Ministeriet, men man tør vel dog antage efter de foretagne Undersøgelser, at Udgiften i 1925—26 vil andrage ca. 71 Mill. Kr. Man vil altsaa se, at Aldersrenteloven i Aldersrentelovens 3 første Aar har andraget fra 5 til 8 Mill. Kr. mere aarlig, end Udgiften for Stat og Kommune var til Alderdomsunderstøttelsesloven i det sidste Aar, hvori denne gjaldt, og hvor den jo gik op til det meget store Beløb af 66 Mill. Kr. I indeværende Finansaar vil Dyrtidstillæget som Følge af Pristalsfaldet gaa ned med ca. 3,5 Mill. Kr., og Forskelstillæget vil gaa ned med ca. 1 Mill. Kr., i alt en Nedgang af 4,5 Mill. Kr., saa at man for Finansaaret 1926—27 tør regne med en sandsynlig Udgift af 66½ Mill. Kr. til Aldersrenteloven, fordelt med 38,8 Mill. Kr. til Staten og 27,7 Mill. Kr. til Kommunerne. Man vil heraf se, at ved Dyrtidstillægets automatiske Nedgang er Betydningen af Kroneværdiens Stigning og Pristallets Fald langt fra indført, og det Forslag, jeg her har den Ære at fremsætte, gaar da heller ikke ud paa fuldt ud at indføre i Loven den Ændring af Satserne, som, hvis man behandlede Sagen automatisk, vilde være Konsekvensen af Faldet i Pristallet, men man indskrænker sig til at foreslaa en Udgiftsnedgang — hvis Lovforslaget var ophøjet til Lov og fandt Anvendelse for Finansaaret 1926—27 — med ca. 10 Mill. Kr., altsaa ned til 56 Mill. Kr., hvoraf Staten vilde komme til at bære 33 Mill. Kr., Kommunerne 23 Mill. Kr., saaledes at Lovforslaget, anvendt paa Finansaaret 1926—27, i Sammenligning med den gældende Lovgivning vilde betyde for Staten en Udgiftsnedgang paa 6 Mill. Kr. og for Kommunerne en Udgiftsnedgang paa 4,7 Mill. Kr.

Under Administrationen af Aldersrenteloven gennem Perioden siden 1923 er der fra forskellige Sider fremkommet ikke ganske ringe Kritik. Klagerne har rejst sig mod forskellige Punkter i Loven. Først og fremmest har man beklaget sig over, at Loven forfordelte uligt stillede i Sammenligning med Ægtepar, dernæst at Loven gav for vid en Adgang til Aldersrente, medtog Personer med forholdsvist for stor aarlig Indkomst eller for stor Formue, og endelig at den udelukker Kommunerne